

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. 2009/678/vos/CET, čj. BUR/574/2009, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2010, čj. 6 A 40/2010 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalobkyni **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. 2009/678/vos/CET, čj. BUR/574/2009, žalovaná udělila žalobkyni pokutu ve výši 50 000 Kč za porušení § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., o rozhlasovém a televizním vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání"), kterého se žalobkyně dopustila tím, že dne 13. 3. 2009 od 19:30 hodin na programu Nova odvysílala v pořadu Televizní noviny reportáž „Motorkáři vyzývají k bojkotu neoznačených policistů". Reportáž podle žalované obsahovala *„ničím nedoloženou informaci o existenci sporu mezi různými skupinami motocyklistů, dále nebyly v reportáži ponechány otázky, na které představitelé dvou motocyklistických sdružení odpovídali a použity byly velmi krátké fragmenty rozhovorů s nimi, přičemž v tomto konkrétním případě byl chybějící kontext citelný a dále obsahovala řádně neargumentovaný subjektivní útok na solidnost Motocyklové asociace ČR, čímž došlo k porušení povinnosti zajistit, aby ve zpravodajských pořadech bylo dbáno zásad objektivity"*.

II.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 1. 6. 2010, čj. 6 A 40/2010 - 39, napadené rozhodnutí zrušil.

3. Městský soud shledal důvodnou žalobní námitku, že výrok napadeného rozhodnutí neobsahuje právní ustanovení, podle kterých žalovaná rozhodovala o uložení pokuty. Požadavky na náležitosti výroku rozhodnutí stanovené v § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), nebyly podle názoru soudu splněny ani tím, že žalovaná označila příslušné ustanovení v záhlaví svého rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí musí být zřejmé a přezkoumatelné, zda sankce byla zařazena pod správnou skutkovou podstatu, proto vada mohla mít podle městského soudu za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

4. Městský soud poté hodnotil důvody, pro které žalovaná spatřila v reportáži žalobkyně porušení povinnosti dodržovat ve zpravodajských pořadech zásadu objektivity. Závěr žalované podle městského soudu *„není dostatečně odůvodněn ve vztahu k tomu, jak byla předmětná reportáž uvedena"*. Z úvodního příspěvku k reportáži *„je zřejmé, čeho se předmětná reportáž týkala*(,) *a za této situace bylo na žalované, aby řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnila, proč je tento úvod nedostatečný a proč neodvysílání otázek(,) na které představitelé motocyklových sdružení odpovídali, vedlo ke zkreslení informačního kontextu reportáže."* Vadu nedostatečného odůvodnění rozhodnutí městský soud shledal i v části týkající se zamítnutí návrhu žalobkyně na provedení dalšího dokazování.

5. Dále městský soud posuzoval závěr žalované o subjektivním útoku na solidnost Motocyklové asociace ČR (dále jen „Asociace"), jež žalovaná spatřovala v užití přívlastku „takzvaná" a v uvedení informace, že Asociaci tvoří pouze dva členové, kteří jsou bratři. Správní spis podle městského soudu neobsahuje vlastní zjištění o Asociaci, žalovaná proto nemohla takový závěr učinit. Tato vada přitom podle městského soudu mohla ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

6. Žalobní námitku týkající se hodnocení kritérií pro stanovení výše pokuty shledal městský soud zčásti důvodnou. Závěr žalované vztahující se k hledisku povahy vysílaného programu, dle kterého je NOVA plnoformátovým programem zaměřeným jen na určitou skupinu obyvatel se shodnými zájmy, totiž podle názoru soudu nekoresponduje s tvrzením žalované, že jde o program obsahující pořady různého zaměření a témat, jakož i s tvrzením, že se jedná o vysílání s vysokým podílem sledovanosti na mediálním trhu. V této souvislosti městský soud podotkl, že žalovaná v jiném svém rozhodnutí naopak zdůraznila, že tento program není zaměřen jen na určitou skupinu obyvatel se shodnými zájmy. Dále soud konstatoval, že při úvaze o naplnění kritéria závažnosti věci mohla žalovaná argumentovat tím, že přihlédla k okolnosti, že žalobkyně již byla na porušení stejné povinnosti upozorněna a nezjednala nápravu, aniž by žalovaná současně odkázala na konkrétní upozornění či rozhodnutí, a aniž by tento údaj vyplýval ze správního spisu. K tomu městský soud obecně poznamenal, že správní spis by měl obsahovat veškeré podklady, ze kterých správní orgán při rozhodování vycházel. V posuzovaném případě nicméně podle soudu nebylo možné přehlédnout, že žalobkyně nepopřela skutečnost, že na porušení stejné povinnosti byla již upozorněna. Vypořádání žalované s ostatními kritérii potom soud zhodnotil jako dostatečné a řádné.

7. Závěrem soud posoudil jako nedůvodný žalobní bod, dle kterého se žalovaná nezabývala naplněním materiálního znaku správního deliktu, tedy společenskou nebezpečností daného jednání. Městský soud zde vyslovil, že již samotné porušení zákona o vysílání je klasifikováno jako správní delikt, aniž by dále musela být posuzována jeho společenská nebezpečnost. Naplnění tohoto znaku pak soud dovodil z toho, že k porušení povinnosti došlo poté, kdy žalobkyně byla na takové porušení již upozorněna.

III.

8. Žalovaná (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení, a z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. pro nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů.

9. Stěžovatelka namítla, že výrok jejího rozhodnutí obsahuje všechny předepsané náležitost. Pod označením „rozhodnutí“ začíná výroková část, v níž jsou uvedena také ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Podle stěžovatelky je nepochybné, že sankce byla uložena dle § 60 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání. Je proto zřejmé a přezkoumatelné, že byla správně zařazena pod konkrétní skutkovou podstatu.

10. Dále stěžovatelka vyslovila, že žalobkyni vytýkala prezentaci ničím nepodložené informace o existenci sporu mezi různými skupinami motocyklistů, nikoliv nedostatečný úvod reportáže. Podle stěžovatelky bylo v odůvodnění jejího rozhodnutí přesně popsáno, z jakého důvodu shledala reportáž neobjektivní. Ve vtahu k podkladům o Asociaci pak vyjádřila, že nešlo o zjišťování skutečných údajů, jelikož „*reportáži vytýkala řádně neargumentovaný útok na solidnost této asociace spočívající v poskytnutí informace se zpochybňující subjektivní nálepkou*“. Stěžovatelka tvrdila, že měla dostatek podkladů pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

11. Konečně stěžovatelka brojila proti konstatování soudu, že si neodpovídají její tvrzení ohledně kritéria povahy vysílaného programu. Vyjádřila, že takové konstatování soudu ještě neznamená, že jsou příslušná tvrzení v rozporu, a tudíž podle názoru stěžovatelky nešlo o vadu řízení. Dále poznamenala, že je obecně známou skutečností, že program Nova obsahuje pořady různého zaměření a témat s vysokým podílem sledovanosti a je zaměřen na určitou skupinu obyvatel. Tímto však dle stěžovatelky není řečeno, že jde o malou skupinu diváků, naopak podle sledovanosti jde o skupinu velmi početnou, která je sjednocována shodnými zájmy i diváckým vkusem. V této souvislosti pak stěžovatelka především namítala, že soud zde překročil možný rozsah přezkumu, neboť věc posuzoval nad rámec žalobních bodů.

IV.

12. Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

13. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

14. Kasační stížnost není důvodná.

15. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovatelce v námitce stran vymezení výrokové části rozhodnutí. Ve výrokové části je vyjádřen obsah rozhodnutí, který je zpravidla uvozen slovy „rozhodl takto:“ či „vydal toto rozhodnutí:“. Výroková část přitom může obsahovat několik výroků, jež jsou označeny římskými číslicemi. Úvaha stěžovatelky vyplývající z obsahu kasační stížnosti, podle které začíná výrok za uvedením formy příslušného rozhodnutí, proto neobstojí. Text, kterého se stěžovatelka dovolává, je tou částí rozhodnutí, jež se obecně považuje za záhlaví.

16. V návaznosti na výše uvedené se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem městského soudu, že vada výroku rozhodnutí spočívající v neoznačení zákonných ustanovení, podle nichž stěžovatelka rozhodovala, mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. V rozsudku ze dne 7. 4. 2011, čj. 8 As 54/2010 - 85 (veškerá rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), zdejší soud rovněž dospěl k závěru, že uvedení příslušného ustanovení v záhlaví rozhodnutí nelze posoudit jako splnění zákonných požadavků na náležitosti výroku. Na bližší odůvodnění předmětného rozhodnutí lze na tomto místě pro stručnost odkázat. Obdobnou problematikou se přitom Nejvyšší správní soud zabýval např. i v rozsudku ze dne 22. 9. 2005, čj. 6 As 57/2004 - 54, č. 772/2006 Sb. NSS, či v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS.

17. Stížní námitky shrnuté pod bodem 10 tohoto rozsudku shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnými. Městský soud totiž ve svém rozhodnutí netvrdil, že stěžovatelka vytýkala žalobkyni nedostatečný úvod, a že tuto výtku stěžovatelka řádně neodůvodnila. Úvaha městského soudu byla založena na tom, že v kontextu s úvodním moderátorským příspěvkem neshledal důvody pro závěr o neobjektivnosti dané reportáže dostatečnými, jinak řečeno, se zřetelem k obsahu úvodu reportáže soud posoudil odůvodnění stěžovatelky jako nepřezkoumatelné. Ve vztahu k podkladům o Asociaci potom Nejvyšší správní soud přisvědčil městskému soudu, že otázka pravdivosti údajů je pro závěr o objektivitě reportáže významná. Pokud totiž měla stěžovatelka v úmyslu vytknout žalobkyni ve svém rozhodnutí neobjektivnost nějakého tvrzení, musela mít k dispozici příslušné podklady, na základě nichž svůj závěr o nevěrohodnosti takového tvrzení dovodila. Ani případná pravdivost daných údajů by nicméně sama o sobě žalobkyni neopravňovala k tomu podat je zkresleným či zavádějícím způsobem. Pokud však stěžovatelka ve svém rozhodnutí vytýkala žalobkyni mj. i poukaz na údajnou skutečnost, že Asociaci tvoří pouze členové, jež jsou bratři, nezbylo než přitakat městskému soudu, že dílčí závěr o „údajnosti“ této skutečnosti měla stěžovatelka opřít o podklady, které pravdivost takového tvrzení rozumným způsobem zpochybňují.

18. Namítla-li stěžovatelka, že městský soud překročil rozsah soudního přezkumu, když věcně hodnotil odůvodnění stěžovatelky v části týkající se kritéria povahy vysílaného programu, lze jí přisvědčit potud, že městský soud měl k příslušné žalobní námitce pouze konstatovat, že namítanou vadu v napadeném rozhodnutí nespatřil (což ostatně v posuzovaném případě z rozsudku soudu implicitně vyplývá). Případně měl městský soud poukázat na části odůvodnění, v nichž se stěžovatelka s daným kritériem vypořádala.

Posuzoval-li tedy městský soud zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí nad rámec žalobních námitek, Nejvyšší správní soud jeho věcný závěr ke stížní námitce nepřezkoumával, neboť byl v dané věci učiněn nadbytečně. Současně totiž nebylo pochyb o tom, že pochybení městského soudu nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku jako celku.

19. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným ani nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

20. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalobkyni, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. června 2011

JUDr. Jan Passer
předseda senátu